

P.F. FØROYA BANKI

(Stovnaður 1906)

Høvuðsskrivstova:
TÓRSHAVN
Tlf. 6, 50, 365

Suðuroyar deild:
TRONGISVÁGI
Tlf. 32

Renta av innskoti við uppsögn uppá 3 mánaðar 4 % p. a.
Renta av bankabók 3½ % p. a.

Bankin er opin 11—15 — Leygardag 11—14

TRYGGINGARSAMBANDIÐ

FØROYAR

Føroya Kríggstrygging... telf. 372
Føroya Brunatrygging... telf. 372

Føroya Sjóvátrygging... telf. 372
Føroya Vanlukkutrygging telf. 221

Vit tryggja:

Bátar - skip - vøru - hús - innbúgv - ferðagóðs
bilar o. a.

Føroyingar eiga at tryggja
í landsins egnu trygging -

Føroya Bjór

Øl- og Mineralvatnsvirki

Máltráð nr. 4

FØROYA PILSNAR
EKTA MALTØL

Øl og mineralvatn verður bert sent til teir kundar, ið senda
kassar og fløskur aftur. Sendið tómt góðs aftur!

EINAR WAAG Klakksvík.

Citron sodavatn

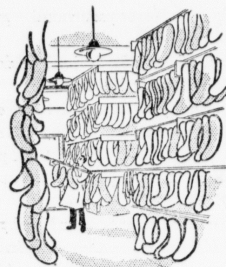
Appelsin limonada

Hindber limonada

Jørðber limonada

Vanillie limonada

Appolinaris

Tað eru roykpýlsurnar ið duga tær frá HOULBERG

Matligt er, og væl rýkur, tá ið
hurðin verður gloppað inn í royk-
rúmið hjá Houllberg, har hundrad-
tals nossligar roykpýlsur hanga lið
um lið til at „búnast“... HOUL-
BERGs roykpýlsur eru gjørdar av
fyrsta flokks tilfari, vælkryddaðar,
vælsaltaðar og vælbúnar...

Umboð:

B. Mortensen
Tórshavn, tlf. 8

S. HOULBERG %
KØDBYEN KØBENHAVN

Bílig og haldgóð

POE til rennur og
septiktankar

hjá

Poul Arne Poulsen
Tlf. 81. Tvøroyri

P/f Jdni

Smíðju- og maskinverkstaður
Autogen-elektrosveising.

Máltr. 83,

Klakksvík.

Minnist Barnahjálpinu

»Ja, hví, hvør skal föða reiðrið?»

»Eg fari at fiska til vár», sigur Kálvur. »Klávus lovaði at biðja
ein skipara sleppa mær við».

»Ja, so kann tú vera sum einhvør annar», heldur Ketil.

Men konan var máltrútin og bað Jesus náða seg fyri húsbónda.
Tá kom tann elsti sonurin inn. Hvat tey tosaðu um?

Ja, tað var hetta, at tey hjá Klávusi hava lokkað Kálv at giftast
við dóttur teirra: »Men tað er hetta, ið eg sigi», heldur konan, »at
hvussu skal hann hugsa um at matskefta einum húsi. Hann skal at
fiska, men hvat skal hann kunna gera umborð, tað gongur upp hjá
teimum røttu monnum».

»Hanne», sigur tann elsti sonurin, »eg skal siga tykkum, at hann
er betur skikkaður til at standa við vaðbeinið enn bæði eg og
fleiri».

»Tað er lögið», heldur Ketiliskona, »hvat nyttar so vit til, síðani
hann, sum einki hevur av tí, skal vera líka væl fyrir sum hini».

»Tað veit eg líka, men við vaðbeinið er tað ein fyrirminur at
hava sum minst av tí slagnum. Har er hann best staddur, sum hugs-
ar sum minst. So lítið lystiligt er tað lívið».

»Ikki veit eg», svarar hon aftur, »ungdómurin nú á døgum er
ongantið tilfriðs, hann er so kravsamur, heldur, tað skal vera sum
í útlandinum».

»Hvussu tá?» spyr elsti sonurin.

»Ja, eg dugi nú ikki so væl at málbera meg, men tit krevja so
nógvt til lívið, tit halda ongantið vera nokk. Fyrr var tað takkað til,
tá ið fátækramaðurin hevði inn í munin og eitt tak at leggja inni
undir. Nú skal alt vera so stórbært. Tit krevja at fáa, tað tit vilja
hava, antin tit eiga fyrir tað ella ikki... Og so gongur alt undir
í skuld... Til góðs hava tit bæði skúlar, bókur og veit eg hvat.
Fyrr, tá dugdu vit at siggja, at soverðið bar ikki til».

Tann elsti sonurin lær: »Ja, men skuldin kemur ikki av tí, at vit
krevja ov nógv til lívið. Alt skal vera sum í útlandinum, siga tygum.
Hví skulu vit ikki kunna krevja at hava tað javnbjóðis við onnur,
hava útlendingar nakran frammi hjá rætti til at krevja meir av liv-
inum enn vit?»

»Gamán í, tað hevði verið væl, kundu vit havt tað rúmligt, men
tá ið vit nú ikki eiga fyrir tað, mitt barn».

»Ja, tað er av tí, at vit eru ov illa útgjördir...»

»Tað kann væl vera, men hvat er at gera við tað? Tann ið
fátækur er, hann er fátækur. Gud er tann, sum býtir, hann kunna
tit ikki taka av ráði. Hava tit ikki lært tað í skúlanum?»

»Tað hava vit ikki lært, nei», tann elsti sonurin fór at ríða á mál-
inum, »men vit hava lært at kenna okkum sum menniskjur, vit hava

lært, at lívið er ikki bara tað turra breyð, vit hava lært at krevja
meir. Tit dugdu einki at krevja. Og tit torðu ikki. HHvørja ferð tit
fingu hug til at lætta hövðið eitt sindur, so hildu tit, at Gud var
illur, og Illimaður gníggjaði sær í nevnarnar».

»Eg veit ikki, hvussu nakar skal krevja, tá ið einki er at krevja
burtur av».

»Er einki at krevja burtur av? Hvat fanin siga tit? Alt havið er
ein kjákkfullur fiskapottur, okkum írestar bert ein soðspón at leggja
uppúr við... Tað er bara so drúgført, aðrenn hetta vælsignaða
ambodið kemur».

Ketil hevði staðið tigandi og spunníð, nú legði hann uppí: »Er
tað eftir soðspóninum, ungdomurin stendur og biðar á geilhorn-
inum?»

»Ja, ja, tað er eftir honum, teir biða, teir standa til reiðar at
leggja uppúr, beint sum soðspónurin kemur».

»Hvør skal koma berandi henda soðspónin upp í hendurnar á
teimum, navstítt at spyrja?» reitar Ketil.

»Tað vita teir ikki, men teir kenna sterkari dag frá degi, at
hann má koma. Og teir stunda so tráan, at einaferð kemur hann,
um so luftin skal rivna og kálva hanne».

»Hví velta tit ikki, meðan tit biða, so hövdu tit staðið mettir».

»Hví eru tygum ikki skúlaarari? So hövdu tygum staðið mettari
og spunníð».

»Tað veit eg líka, eg mundi ongan hugin hava til bókina. Og
minar ungu dagar var tað hildið lítið kallsmannsligt at vera lær-
ari, tað var meira fyrir tann heilsuþrekaða, sum ikki kundi ganga
millum manna».

»Tað sama sigi eg. Eg hevði ongan fragerða hug til hakan, og
minar ungu dagar var tað hildið at vera kventlasligt at velja. Tá
var snørið alt. Men nú er vend komin, bæði eg og fleiri hava lagt
so ílt fyrir snørið hjá syninum, at liva tygum nakað, so skulu tyg-
um fáa at siggja, at teir fara at veltar».

»Eg veit ikki, hvussu vorðið ið er, kanska vit eru so býtt, at vit
duga ikki at tosa uppí».

»Tað veit eg ikki, um tit eru býtt ella ikki býtt, men tit eru gomul.
Tað er hent so nógv, síðan tit vóru ung, at tit kenna tykkum ikki
aftur, so ganga tit illfýsin og spáa neyð og undirgongu. Haldið
upp at við tí, einki er farið av lagi, tað eru bara kyrrindir, tykkara
sjóvarfall er runnið, nú kemur okkara».

Tann elsti sonurin fór sín veg. Tey gomlu sótu brúnasið eftir og
og tóttu.

»Var hann fullur, ella hví sat hann soverðin?» spyr konan.

»Eg veit líka, eg veit líka», ótolast Ketil, »eg finni einki høpi